

бѣхмеси дали среща на „Агликина поляна“, когато дойде вестъта за избиването на Хаджията, Караджата и хората имъ. Насъ ни излови влашката полиция въ Браила и ни отсѣче крилата.

Василъ. Ако не се бѣхъ разболѣлъ въ Сърбия, сега и моитѣ кости щѣха да се търкалятъ на Бузлуджа. Не сме имали късметъ! (Смѣхъ).

Христо. Втори пѣтъ ме доведе тукъ Добри Войниковъ. По едно време бѣхъ станалъ и актьоръ! Тѣй почнахъ да затѣвамъ. Работа не мога да намѣря. Служба отъ ржцетѣ на тукашнитѣ „нотабили“, както се наричатъ нашитѣ мѣстни чорбаджии, не ща. Въ кжщи не смѣя да се обадя. Съ какви очи? (Почва да пише едри букви на хартията) „Утре ще да се държи сказка отъ младия българинъ Христо Петковъ“. (Сѣда на едно сандѣче и, като си подлага една книга на колѣното, почва да пише). Най-напредъ ще измисля една-две телеграми за юмористичния отдѣлъ. Колкото да не може владиката Панаретъ да спи спокойно две-три нощи!

Василъ. Вѣрно ли е това, което чувамъ да разправятъ за тебе и владишката унука?

Христо (оставя перото). Владишката унука! И ти ли, дяконе, вѣрвашъ, че тя има на ума си нѣщо за мене? За какво? (Сочи съ ржка). Царската обстановка, богатството, блѣскавото бждеще, нали? Единъ беденъ и голъ хъшъ, стихотворецъ, кандидатъ за бесилото. . . . Да остави палатитѣ на владиката, мекитѣ канапета, коприненитѣ малакови, разкошната трапеза — за какво? Луди ли сте? Венета е добра жена, съ милостиво сърдце. Тя день и нощъ мисли, какъ да помогне на хъшветѣ, носи имъ тайно отъ владиката чорапи, ризи, кърпи ги, подрежда ги. . . . день и нощъ тя мисли какъ да поразимъ османеца. Тя е по-хъшъ отъ хъшветѣ! (Почва да пише и говори високо). Телеграми: „Русчукъ. Става комай три дни откакъ турското правителство не е обесило нито единъ невиненъ българинъ. Цариградъ. Султанътъ е твърде зле боленъ, отъ ухоболие. Първитѣ лѣкари доказватъ, че неговата болестъ била — морбусъ тжпаникусъ. Мадридъ. Привременното испанско правителство обявило следния конкурсъ: испанскиятъ народъ дири здравъ, безпороченъ кралъ. Кандидатитѣ да се явятъ до края на годината. На способностъ не се гледа. Браила. Единъ отъ най-ревнителнитѣ българонотабилски дипломати пристигна въ града ни съ голѣма мисия. Той състави тука конференция отъ двама интелигентни млади българи и съ единъ високъ указъ имъ заповѣда да протестиратъ предъ Европа, Азия и Африка, противъ дадения мемоаръ до султана“. (Смѣхъ).

Това сж днешнитѣ телеграми. Сега малко новини, гатанки, пословици и известия: